

Marseille-ben töltötte az elmúlt hétvégét a fekvőbiciklis világutazó Szabó „Kobra” Zoltán: az ókori görögök által létesített településen a francia életérzéssel és kultúrával is telítődött a székely, néhány napos pihenőt iktatva be azután, hogy megtette harmincezredik kilométerét, vagyis útjának háromnegyedét.

„Ez a városnézés már a múzeumról, kávéról, croissant-ról, tengerről, barátságról szólt” – írta blogján a Góbé termékcsalád által támogatott fekvőbringás, kitérve arra is, hogy rég nem látott ismerős társaságában töltötte a hétvégét. **Egy francia bringás fogadta be**, akivel Törökországban ismerkedett meg több mint egy éve, de – mint azt már megszokhattuk – egy itthoni ismerősével is összefutott ott.

Marseille Európa ötödik legnagyobb kikötővárosa, amely a francia Riviérán, vagyis az Azúr-parton (Côte d'Azur) található. A vadregényes vidéken számos film készült már, de több író is megihletett: a marseille-i If várában raboskodott Edmond Dantès, Alexandre Dumas regényének, a Monte Cristo grófjának főhőse, a magyar irodalom egyik különleges szerzője, Rejtő Jenő pedig több regényében bemutatta a város kikötőjének alakjait, valamint azok sajátos világát.

Nemsokára itthon

Nem volt ugyan küzdelemmentes a Marseille-ig vezető útja, de mesés, az itthonihoz némiképp hasonló tájakon halad át a bringás BéBike névre keresztelt járgányán – **számos várat, csodás kastélyt fényképezett le** a partvidéken, amerre haladt, s a városokban temérdek évszázados házra bukkant.

A terep ismerős neki, hiszen korábban már áthaladt két keréken ezen a vidéken, s most különösen örül annak, hogy a látvány emlékezteti otthonára: október végén már szeretne szülőföldjén lenni.

„Sok kezdett lenni a folytonos újdonság. Nem olvastam vissza egy bejegyzésemet sem: mindig jöttek az újak. **Szeretnék hátradőlni, visszalapozni egy kicsit** az elmúlt utat. Udvarhely sajátossága, hogy az ott élők ragaszkodása erősebb, mint az átlag magyarnak, európainak vagy amerikaiak.

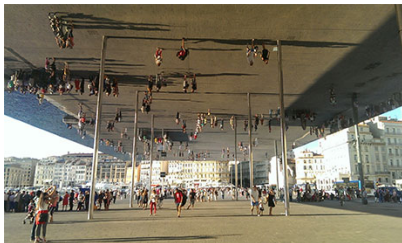
A székely egész életében azért dolgozik, hogy saját háza legyen. A magyarországi ezt már kockáztatja hitellel, az európai bérli, az amerikai szintén. Túl kicsik vagyunk a világban, otthon egésznek érezhetjük magunkat” – fejtette ki Kobra, választ adva arra, miért hozta kétszer is a tervezettnél előbbre hazaérkezésének határidejét.

Az utazó ugyanis tavaly júniusban, indulásakor két évet adott magának arra, hogy körbekerékpározza a Földet, később idén karácsonyra, legutóbb pedig október végére saccolta hazatérésének idejét.

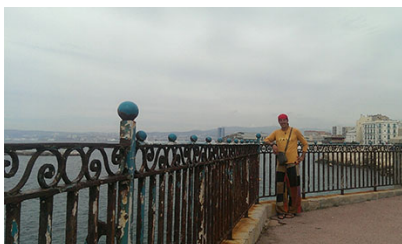
Fejfájás a Pireneusokban

Franciaországba szeptember 11-én érkezett meg Spanyolországból, nehéz, fejfájással fűszerezett napok után. „Agyam térfogata éjszaka tágult, mert **reggelre nem akart megférni a fejemben.** Legjobb tudásom szerint készítettem el egy hatalmas bögre kávéját, de ez sem hozta meg a várt eredményt.

Végére lüktető fejfájással indultam neki az előttem levő Pireneus hegyvonulatnak. Nem jó páros a fejfájás és az erőlködés. Melegebb volt, mint az elmúlt héten. Egész nap lassan haladtam, és türelemből sem volt annyi, mint kellett volna. Nem mentem be a települések központjaiba, inkább haladni próbáltam.

Délután ötkor álltam meg újra enni, és amikor hat körül végeztem, akkor kezdtem jobban érezni magam. A jobb kedvnek örvendő bevállaltam még egy dombot és ereszkedőt a következő faluig, Roncesvallesig. Itt három nagy épületben és vagy tíz kabinban működtetnek szállást.

Rengetegen járnak a Caminót, itt is fogtán volt a szabad ágy, mert **előre lefoglalják a helyeket.** Amikor itt jártam kilenc éve, körülbelül csak tized ennyi zarándok volt. Szépnek találom, hogy egyre több embernek fontos ez az út” – írta blogján.

Jó tett helyébe jót

A szállásról elindulva mintha megézésére támaszkodott volna, szemezgetett az ingyen elvihető talált tárgyak között: „Reggel a szálláson láttam, hogy van egy sarok, ahol az otthagyt cuccokat, könyveket tartották. **Találtam köztük egy profi, felfújható matracot**, ami körülbelül száz euró. Megkérdeztem, bármit el lehetett vinni – na, ez jött velem.

Már a harmadik matracot használom az úton. Amikor elindultam, már mérgelődtem, hogy milyen egyszerű osztani a filozófiát, hogy »kicsi zsákkal élvezhetőbb az út«, de máris birtoklok, cipelek két matracot. Saint-Jean-Pied-de-Portba beérkezve sok időt töltöttem nézelődéssel és reggelizéssel. Franciaországba érkeztem, egy szép kicsi városba.

Elmúlt dél, amikor megint nekiindultam. Letértem a főútról a nézelődés miatt, és itt olyan meredek utakra mentem, hogy nagyjából taszítottam a bringát. Taszítás közben **érkezett mellém egy fiatal belga fiú**

, aki tavasszal indult el otthonról Portugáliába, és most visszafelé tart. Rég látott fürdőkádat, de jót beszélgettünk.

Ahol figyelnek a ketkerekűre

A fekvőbringás utazó, honvágy ide vagy oda, nem siet el a hazatérést: dimbes-dombos tájakon, a Földközi-tenger partja mentén haladva strandol, sátorozik és gyönyörködik a látványban, valamint a Disney-rajzfilmeket idéző várakban. **Nem kell az autósok helyett is odafigyelnie** a biztonságos közlekedésre az országutakon: aránylag nyugodtan tekerhet, mert a sofőrök is felelősségteljesen vezetnek.

„Udvariasan megállnak, amikor észrevesznek, és csak akkor előznek, ha nem jön szemből semmi” – számolt be a bringás, hozzátéve, Franciaország útjain láthatók olyan táblák, amelyek felhívják a sofőrök figyelmét arra, hogy a kerékpárosok mellett elhaladva tartsák meg a másfél méteres távolságot.

„Rajzoltattam otthon én is egy ilyen táblát, elküldtem egy fontos embernek a tanácsnál, és javasoltam, tegyék ki a város kijáratához, **de nem reagált rá**” – osztotta meg a székeljudvarhelyi világutazó.

Gyarmati tragédia

A mesebeli tájakon kívül az emberek is lekötötték figyelmét, többek közt megismerte egy, a részben francia fennhatóság alatt állt Marokkóból származó bevándorló szívszorító történetét is, amely a „Szabadság, egyenlőség, testvériség” nemzeti mottó létjogosultságát kérdőjelezi meg.

„Montblanc falunál elértem a bűvös harmincezer kilométert. Mindjárt a falu után bementem a szőlősbe sátorhelyet nézni, itt találkoztam egy emberrel, aki megengedte, hogy kiszáradt földjén éjszakázzak. **Marokkói muszlim volt**, aki itt alapított családot. Sokáig mesélt nehéz életéről, mielőtt elment haza.

Elmesélte, hogy negyven éve jött ide Marokkóból a szegénység miatt. Itt született négy gyermeke és négy unokája is. Ültünk a domboldalban, kezdett már sötétedni, de csak mesélt, mesélt, nem számított, hogy csak egy részét értettem. Azt megértettem viszont, hogy most sikerült megvennie ezt a darabka földet ebben az eldugott faluban, és hogy mennyit küszködik vele.

A szomszéd telek helyi tulajdonosai elkertelték földjeiket, és **nem engedik, hogy rácsatlakozzon az öntözőrendszerre**

, mert nem akarnak vizet adni neki. Nagy a szárazság erre felé, rég nem volt eső. Most is azért jött ki, mert vizet hozott tartályokban a kocsijával, és így öntözi 60x60 méter nagyságú telkét.

Amikor elbúcsúztunk egy őszinte szálem alejkummal, nekifogtam enni a sötétben. Gondolkodtam a történeten, igazat adtam mindkét félnek, de úgy megsajnáltam a bácsit, hogy

azt kívántam, bárcsak akkora eső lenne, hogy ne tudjak kimenni erről az agyagos földről.

És lőn, **pont akkora, amekkora nagyra gondoltam.** Reggel kézben kellett kivinnem járgányom a főútig. Az egész éjszaka tartó eső csak nyolc körül állt el, amikor nekifogtam pakolni és indulni.”

A fekvőbringás világutazó csütörtökön már Olaszországból jelentkezett – maga mögött hagyta Monacót, és egy olasz városkában kapucsínót szürcsölgetett. Hamarosan ismét francia területre vezet Kobra útja, de ha kívánságai teljesülnek, október végére hazahozza a jó szél. További útjáról azonban hamarosan újra tudósítunk.